

Donatello: Putti na pevskem odru. (Firenze; Museo del Duomo.)

F. S. FINŽGAR: BOJI.

POVEST.

II.

Kaj ti je, France?« je odgovorila rahlo sestra Lojza gospodarja in obstala začudena pred podom. Snela je obramnice, da ji je zdrknil težek koš plaže, ki jo je natrgala v zeleniku, na tla. S predpasnikom si je obrisala pot s čela, prijela za ogle ruto in si jo popravila in prevezala na glavi. Nato je stopila bliže brata, si oprla v bok roke in ga gledala.

France je klečal na tleh in razdiral gepelj. Odvijal je vijake, snel vratilno ploščo, jemal izpod nje zobčasto kolesje in je natikal na staro vrv.

»Ali je pokvarjen?« ga je vprašala sestra vnovič, ko ji ni odgovoril.

»Zakaj?« je revsnil France med delom, nastavil iglico na železno zagozdo in bil nanjo s kladivom, da je letelo skozi ušesa.

»Potemtakem te res ne razumem.«

Zagozda je izletela iz dolbine in padla Lojzi pred noge. Pobralla jo je in mu jo izročila.

»Zarjavela je,« jo je ogledaval France.

Tedaj je prišla še dekla Jera iz hleva in se ustavila ob Lojzi. Na polnem žehhtarju so kipele bele pene pomolzenega mleka.

»Čemu razdeva?« je sunila Lojzo s komolcem. Lojza je skomizgnila z rameni.

France je dvignil gonilne droge, ki so bili napeljani skozi steno na pod, in jih nesel na voz. Počil je z dlanjo ob dlan, da si je otresel prah in prst, ki se je prijela rok.

»Jera, le brž scedi mleko in pridi pomagat, da naložimo mlatilnico.«

»Kam pa jo boš vlekel? In sedaj pred mlačvo?«

»Hodi!« ji je pokazal France z roko proti hiši.

Jera je godrnjala in odšla, a brundala in godla vso pot, še v veži, kjer je točila v latvice. Lojza je šla za njo in jo pogovarjala: »Ne jezika mu. Saj je gospodar. In tako jezno gleda danes. Le nikar ga ne draživa. Še klel bi. Čigav bi bil pa greh?«

Lojza je naglo postavljala latvice na polico v vrsto drugo ob drugi in silila Jero, da sta šli za Francetom, ki je imel mlatilnico že pri vozu.

»Tam primita, je lažja. Na tem koncu bom sam.«

Napele so se mu mišice na rokah, mlatilnica se je obesila čez lestve in se nagnila v voz.

»Držita,« je zavpil in skočil na voz. Tamkaj je zgrabil za stroj in ga postavil med lestve tako naglo in s toliko silo, da se je Jeri zapletlo krilo in se je spotaknila ter padla. »Živina,« ga je zmerjala in se pobirala.

»Ali si se udarila?« jo je Lojza prijela in ji pomagala.

France je pa stal na vozu, velikan, in se smejal:

»Kakor smet si, Jera. S sapo bi te podrl.«

»Mm,« je pomolila Jera brado naprej in se mu popačila. »Saj vem, kam prepelješ. K Jančarju. Kar priženi se tja, ko si več tam, ko doma. Mm —« se mu je še enkrat namrgodila in šla jezna v hišo. Franceta je očitek spekel, da je jezen planil z voza in iskal, kaj bi vrgel za Jero.